

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: P.P., zastoupeného JUDr. Robertem Lososem, advokátem, se sídlem nám.
Republiky 3, Plzeň, proti **žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem
Závodní 353/88, Karlovy Vary, v řízení o žalobě proti **rozhodnutí žalovaného ze dne
2.5.2014 č.j. 999/DS/14-3**

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Ostrov, odboru dopravně správního ze dne 13.3.2014 č.j. ODS-38898/2013-Svo, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod druhý zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, pro porušení § 118b odst. 2 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 5.000,-Kč, zákaz řízení všech motorových vozidel na 6 měsíců a náhrada nákladů přestupkového řízení 1.000,-Kč.

Žalobce v **žalobě** tvrdil, že žalobce ve vozidle byl, ale neřídil ho, když řídil jeho kolega z práce, kterého považuje za osobu blízkou. Správní orgány podle žalobce postupovaly v rozporu se zásadou materiální pravdy a se zásadou vyšetřovací, kdy podle **§ 50 odst. 3 správního řádu** je správní orgán povinen i bez návrhu zjišťovat všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Správní orgány však takovou povinnost odklidily poukazem na to, že žalobcem navržený výsledek svědků je

bezpředmětný, když výpověďmi těchto svědků by se prokázalo pouze, že žalobce odjížděl z obce Vejprty s kolegou a k jeho protiprávnímu jednání došlo až v obci Ostrov. Podle žalobce nelze předjímat, k jakým okolnostem by se svědci vyjádřili, i v kontextu obrany žalobce, že vozidlo neřídil a ve vozidle nebyl sám. Dále podle žalobce se liší výpovědi policistů zejména v odhadu vzdálenosti sledování vozidla Renault, když podle svědka P. se jednalo o 5 až 7 metrů a podle svědka N. o 20 metrů. Podle svědka P. také žalobce měl tvrdit nejprve, že si řidičský průkaz zapomněl doma a až poté doznal zadržení řidičského průkazu, kdežto podle svědka N. žalobce rovnou zadržení ŘP doznal. Žalobce poukázal na svoji výpověď, podle níž bylo špatné počasí, hustá mlha, snížená viditelnost maximálně do 5 metrů a policejní hlídka vozidlo Renault zastavila na neosvětleném místě. Vozidlo přitom má ztmavená skla a komunikace mezi žalobcem a policisty probíhala mimo vozidlo. Policisté prohlídku vozidla neprovedli ani vizuálně, proto nemohli zjistit, zda se ve vozidle nachází jiná osoba. Podle žalobce výpovědi policistů nelze nadřazovat výpovědím jiných svědků z řad civilních osob nejen pro jejich vázanost ke služebnímu poměru, ale i pro to, že se nacházeli na místě kontroly vozidla. Rovněž skutečnost, že žalobce svoji obranu neuvedl již při sepisu oznámení přestupku, nelze podle něho vykládat k jeho tíži, když správnímu orgánu jasně uvedl, proč předložený záznam nepodepsal a ničeho do něho neuvedl. Podle žalobce správní orgány porušily ust. **§ 3 správního řádu**, podle něhož má správní orgán postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** uvedl, že neporušil § 3 správního řádu, neboť zejména oznámením přestupku a úředním záznamem a výpověďmi zakročujících policistů bylo prokázáno, že žalobce předmětného dne vozidlo řídil. K rozporům ve svědeckých výpovědích žalovaný uvedl, že vzdálenost, na kterou vozidlo žalobce sledovali, hodnotil každý z policistů subjektivně, jednalo se pouze o jejich odhad, který nemusí být naprosto přesný. Nadto výsledky probíhaly po necelých třech měsících od spáchání přestupku. Skutečnost, že podle svědka P. žalobce nejprve tvrdil, že řidičský průkaz zapomněl doma a teprve poté se doznal k zadržení řidičského průkazu, kdežto podle svědka N. žalobce uvedl, že má ŘP zadržený, podle žalovaného nezpochybňuje věrohodnost svědeckých výpovědí, když žalovaný značný rozpor ve výpovědích neshledal.

V replice žalobce tvrdil, že jelikož zákonný podklad pro zadržení řidičského průkazu odpadl, původní závěr správního orgánu I. stupně ohledně přestupku o odmítnutí dechové zkoušky byl zrušen a následně s ohledem na prekluzi bylo řízení podle **§ 76 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích** zastaveno. Podezření ze spáchání přestupku, jež bylo původním podkladem pro zadržení řidičského průkazu se neprokázalo, zákonný důvod pro zadržení k 15.7.2014 odpadl. Na základě toho žalobce měl za to, že jelikož v tomto řízení je řešena otázka průkaznosti řízení bez řidičského průkazu po jeho zadržení, je tímto zpochybněna i legalita samotného rozhodnutí napadeného touto žalobou. K tomu žalobce přiložil rozhodnutí ze dne 12.6.2014 Krajského úřadu Karlovarského kraje č.j. 1538/DS/14-3 o zrušení rozhodnutí Městského úřadu Ostrov ze dne 30.4.2014 č.j. ODS/28856/13-Bor a o vrácení věci k novému projednání, z jehož odůvodnění vyplývá, že se jednalo o rozhodnutí ve věci přestupku spáchaného dne 14.7.2013 v 00:45 hodin, kdy žalobce řídil motocykl značky QING SPZ ... v obci Ostrov na ulici Myslbekova ve směru k ulici S.K. Neumanna a po zastavení hlídkou se odmítl podrobit vyšetření na ovlivnění alkoholem. Řidiči byl podle § 118b odst. 1 zákona o silničním provozu zadržen řidičský průkaz. Dále žalobce předložil rozhodnutí

Městského úřadu Ostrov, odboru dopravně správního ze dne 15.7.2014 č.j. ODS/28856/13-Bor, z něhož vyplývá, že řízení vedené proti žalobci ohledně označeného přestupku ze dne 14.7.2013 se zastavuje podle § 76 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích z důvodu zániku odpovědnosti za přestupek.

Součástí **správního spisu** je oznámení přestupku ze dne 13.12.2013, podle něhož v tento den žalobce v době od 17:55 do 17:58 hodin řídil vozidlo Renault Kangoo RZ ... v Ostrově po ulici Jáchymovská směrem k obchodnímu domu Tesco a dále přes kruhový objezd po ulici Severní, ačkoli mu byl zadržen řidičský průkaz podle § 118b zákona č. 361/2000 Sb. Žalobce se odmítl do oznámení podepsat. Podle úředního záznamu Policie České republiky z téhož dne hlídku policie v 17:55 hodin míjelo vozidlo Renault Kangoo příslušné RZ, které bylo zastaveno, přičemž ve vozidle nebyly jiné osoby, byl ztotožněn žalobce, který předložil občanský průkaz, avšak nepředložil řidičský průkaz a uvedl, že mu byl zadržen a že se věc šetří. Lustrací řidiče bylo zjištěno, že mu je ode dne 14.7.2013 do současné doby zadržen řidičský průkaz. Dále je součástí správního spisu výpis z evidenční karty řidiče týkající se žalobce datovaný 13.1.2014, z něhož vyplývá, že řidičský průkaz žalobce je od 14.7.2013 zadržen.

Při jednání dne 29.1.2014 žalobce uváděl, že předmětný den uvedené vozidlo Renault Kangoo neřídil, že ve vozidle byl, ale neřídil. Vozidlo řídila osoba blízká, kterou nebude jmenovat. Více odmítl k věci uvést.

Z výpovědi svědka pprap. J.P. ze dne 3.3.2014 vyplývá, že svědek s kolegou prováděli výkon služby ve služebním vozidle, svědek byl na místě řidiče: Při vyjíždění na ulici Jáchymovská ve směru do obce Ostrov viděli žluté vozidlo Renault Kangoo. Kolega z místní znalosti věděl, že s vozidlem jezdí žalobce, který má zadržený řidičský průkaz, proto pokračovali za vozidlem s cílem zastavit jej. Dojeli za ním až k obchodnímu domu Tesco, kde ho zastavili, ve vozidle byl přítom pouze žalobce jako řidič. Žalobce předložil vše, včetně občanského průkazu, bez řidičského průkazu, k čemuž sdělil, že si ho zapomněl doma. Od kolegy svědek věděl, že řidičský průkaz má žalobce zadržený, a žalobci toto sdělil a žalobce se doznal. Vše bylo ještě ověřeno v registru řidičů. Poté bylo sepsáno oznámení, do kterého se žalobce odmítl vyjádřit a podepsat jej. Podle svědka měli vozidlo pořád před očima, nikdo nemohl z vozidla vystoupit a nikdo nebyl ani v blízkosti při kontrole, bezprostředně po zastavení vozidel seděl na místě řidiče žalobce. Podle tohoto svědka za vozidlem jeli ve vzdálenosti cca 5 až 7 metrů.

Podle výpovědi svědka pprap. V.N. ze dne 3.3.2014 prováděl tento svědek s kolegou výkon služby, v předmětné době ve služebním vozidle byl na místě spolujezdce. Při vyjíždění na ulici Jáchymovská v Dolním Žďáru ve směru do obce Ostrov viděli žluté vozidlo Renault Kangoo. Jeli za ním po ulici Jáchymovská až k obchodnímu domu Tesco, kde ho zastavili. Kolega vyzval řidiče k předložení dokladů. Řidičem byl žalobce, který nepředložil řidičský průkaz. Bylo ověřeno, že žalobce má zadržený řidičský průkaz. Oznámení odmítl žalobce podepsat. Podle tohoto svědka jeli za vozidlem Kangoo asi ve vzdálenosti 20 metrů. Svědek N. uváděl, že žalobce zná ze služební činnosti, ví, že měl zadržený řidičský průkaz i že jezdí v takovém žlutém Kangoo. Žalobce jim uváděl, že má řidičský průkaz zadržený a že se věc řeší. Ve vozidle byl podle svědka sám, vozidlo měli pořád před očima, nikdo nemohl

z vozidla ani vystoupit, nikdo nebyl při kontrole v blízkosti a bezprostředně po zastavení vozidel seděl žalobce na místě řidiče. K dotazu žalobce, proč nebyla provedena lustrace druhé osoby ve vozidle, svědek uvedl, že ve vozidle seděl jenom sám žalobce.

V písemném vyjádření žalobce ze dne 10.3.2014 se uvádí „Dne 13.12.2013 jsem s kolegou, osobou mě blízkou, zprovožňoval kotel u pana Š. ve Vejprtech, kde jsem byl celý den. Z Vejprt jsme odjížděli po 17. hodině. Během dne jsme u pana Š. obědvali. Oběd nám připravovala jeho manželka a jeho tchýně. Osobu pana Š.M., L.Š. a tchýni M. uvádím jako svědky, a to k výpovědi policistů o tom, že ve vozidle byla pouze jedna osoba. Při odbočení do města za obchodním domem Tesco jsme zaznamenali blikající světla modré barvy, a proto jsme zajeli na stranu, abychom umožnili průjezd blikajícímu vozidlu. Vozidlo za námi zastavilo. Vystoupil jsem z vozidla, abych se podíval, co se děje a zjistil jsem, že se jedná o hlídku policie. Pana N. jsem znal již z předchozích jednání. Policisté mě oslovili, jak je možné, že řídím vozidlo, když mám zadržený řidičský průkaz. Přesto mě požádali o předložení dokladů, které prokazují moji totožnost. Veškerá komunikace a úkony se odehrávaly mimo vozidlo. Počinání policistů mi přišlo velmi účelové, proto jsem se s policisty nepouštěl do žádné diskuze. Záznam jsem odmítl podepsat z důvodu, že paragrafy, které tam byly napsány, mi nebyly řádně vysvětleny, a dále jsem neviděl důvod, proč nás stavěli, když jsme žádný přestupek neudělali a oni si nezkontrolovali ani vozidlo a osoby ve vozidle. Předmětný den bylo velmi špatné počasí, hustá mlha, viditelnost do 5 metrů, tma a neosvětlené místo zastavení. Vozidlo Kangoo má zatmavená skla, proto policisté do vozidla neviděli. Museli by si vozidlo pořádně prohlédnout a zjistit další osobu ve vozidle.

Rozhodnutím **správního orgánu I. stupně** byl žalobce uznán vinným z přestupku s odůvodněním, že při rozhodování o vině se správní orgán opíral o oznámení o přestupku ze dne 13.12.2013, kde jako řidič byl policisty jednoznačně ustanoven žalobce a jeho totožnost byla spolehlivě zjištěna. Dále správní orgán vycházel z úředního záznamu Policie ČR, z výpisu z evidenční karty řidiče žalobce, z výsledku svědků. Řidičský průkaz byl žalobci podle správního orgánu I. stupně zadržen 14.7.2013 Policií ČR ve smyslu ust. § 118b odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích. O zadržení řidičského průkazu bylo vedeno správní řízení pod a proti rozhodnutí prvostupňovému ze dne 1.8.2013 podal žalobce odvolání. Rozhodnutí o odvolání bylo potvrzeno Krajským úřadem Karlovarského kraje rozhodnutím ze dne 1.10.2013 č.j. 3519/DS-13/13-2, které nabylo právní moci dne 3.10.2013. V dané věci stojí proti sobě dvě verze skutkového stavu. Podle verze založené na spisovém materiálu oznámeného přestupku a zejména na výpovědi policistů, tito přistihli žalobce předmětný den v obci Ostrov řídit na pozemní komunikaci motorové vozidlo Renault Kangoo žluté barvy příslušné RZ a u obchodního domu Tesco provedli kontrolu vozidla obviněného. Podle verze obviněného tento ve vozidle v kritickou dobu byl, ale neřídil. Řídit měl kolega z práce, kterého považuje za osobu blízkou a jehož totožnost odmítá uvést. Správní orgán v řízení vyčerpal všechny možné prostředky pro dokazování a již nemá, jak by obstaral další důkazy. Proto vycházel ze spisového materiálu. Podle správního orgánu I. stupně je zřejmé, že policisté vykonávali běžný výkon služby, když si všimli kolem nich projíždějícího vozidla Renault Kangoo žluté barvy. Policista N. z osobní znalosti věděl, že s vozidlem jezdí žalobce, který má zadržený řidičský průkaz. Policisté za vozidlem Kangoo ujeli cca 500 metrů, dále bezprostředně za ním a u obchodního domu Tesco dali pokyn k zastavení. Po zastavení vystoupili ze služebního vozidla a šli k vozidlu Kangoo. Na místě řidiče seděl žalobce, nikdo

jiný ve vozidle ani v okolí vozidla nebyl. Při kontrole se policistům potvrdilo, že obviněný P. má zadržený řidičský průkaz, k čemuž se na místě i doznal. Na místě kontroly ani neargumentoval tím, že by vozidlo neřídil. Oba policisté shodně popsali skutkový děj a jejich výpovědi se od sebe zásadním způsobem neodlišují a korespondují s obsahem spisového materiálu. Policisté jsou bez poměru k obviněnému a jako veřejní činitelé vypovídali ve svých svědeckých výpovědích pod hrozbou daleko vyšších sankcí v případě nepravdivých nebo neúplných výpovědí než osoba, který nepožívá takových práv a povinností. Správní orgán došel k závěru, že výpovědi policistů jsou konzistentní a ve vzájemném souladu a hodnotil je jako věrohodné, pravdivé a neměl pochybnosti o skutkovém ději. Správní orgán neměl důvod pochybovat o pravdivosti tvrzení policistů, neboť na rozdíl od obviněného nemá policista na věci a jejím výsledku zájem, vykonává svoji činnosti, při níž je vázán závazkem, aby případným zásahem do práv a svobod osob, jímž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem. Správní orgán nezjistil žádný důvod, pro který by policisté tyto zásady překročili, a správní orgán poukázal v této souvislosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. **4 As 19/2007**. Správní orgán dále uvedl, že respektuje obhajobu obviněného a jeho tvrzením se vážně zabýval. V úvahách však marně hledal nějakou logiku a došel k závěru, že verze žalobce je účelově vymyšlená s cílem vyhnout se trestu. K tomuto správní orgán uvedl, že žalobce již na místě kontroly věděl, co mu policisté kladou za vinu, neboť v oznámení je slovně vylíčen skutkový děj a je patrné, že policista ho označil jako řidiče. Žalobce sám uvádí, že oznámení četl, ale nerozuměl paragrafovému znění. Jednoznačně však musel rozumět textu, a proto je nelogické, proč na místě neuváděl, že vozidlo neřídil, a hlavně proč se jako řidič nepřihlásil jeho kolega, který měl vozidlo řídit. Z jakého důvodu obviněný neoznačil osobu řidiče hned na místě, nebo se tato osoba sama nepřihlásila, když sám žalobce uvádí, že se s vozidlem nedopustil žádného přestupku. Je podle správního orgánu zcela proti všemu chápání, když žalobce, který ví, že nesmí řídit motorová vozidla, a je při silniční kontrole označován jako řidič, dokonce si přečte sepsané oznámení o přestupku, kde je jako řidič uveden, na místě neargumentuje, že by vozidlo neřídil, ani neoznačí údajného řidiče, který sedí ve vozidle. Dále správní orgán poukázal na skutečnost, že při ústním jednání uvedl žalobce verzi, že vozidlo neřídil, měla ho řídit osoba blízká, k jejíž totožnosti odmítl vypovídat. Je seznámen se sankcemi, včetně zákazu řízení motorových vozidel, a přesto se správním orgánem na řádném objasnění věci nespolupracoval a nechtěl uvést osobu, která vozidlo řídila, ani nevysvětloval z jakého důvodu. V písemném vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí žalobce uvedl svědky M.Š., L.Š. a tchýni M. z obce Vejprty, kteří mu měli potvrdit, že k nim na hotel přijel a odjel s kolegou. K tomu správní orgán uvedl, že takto zmínění svědci jsou pro správní orgán neidentifikovatelní z důvodu absence konkrétní totožnosti. Není také zřejmé, jakou konkrétní skutečnost by měli prokázat. Svědci rozhodně nebyli na místě kontroly, ani nejeli ve vozidle s obviněným a nebyli přítomni kontrole policií. I když je přestupkové řízení ovládáno zásadou materiální pravdy a zásadou vyšetřovací, nezbavuje to vzhledem k ust. **§ 52 správního řádu** obviněného povinnosti označit důkazy na podporu svých tvrzení. Na obviněném sice neleží důkazní břemeno ohledně zjišťovaných skutečností, je však povinen prokázat, co sám tvrdí, pokud má správní orgán z jeho tvrzení vycházet. Žalobce neoznačil žádný relevantní důkaz, který by byl s to prokázat, že vozidlo neřídil. Správní orgán I. stupně poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. **5 As 64/2011**. Správní orgán došel k závěru, že odpovědnost za přestupek je dovozována důkazy, které tvoří řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost,

přesvědčivost důkazů ostatních. Logická a ničím nenarušená soustava vzájemně se doplňujících důkazů spolehlivě prokazuje všechny okolnosti spáchaného skutku majícího znaky skutkové podstaty přestupku a nad vši rozumnou pochybnost staví najisto, že se jednání dopustil právě žalobce.

V odůvodnění žalobou **napadeného rozhodnutí** žalovaný měl za prokázané, že žalobce v předmětný den řídil na pozemní komunikaci v obci Ostrov v ulici Jáchymovská k obchodnímu domu Tesco motorové vozidlo Renault Kangoo příslušné RZ, přestože mu byl zadržen řidičský průkaz podle § 118b odst. 1 zákona o silničním provozu. Žalobce tak porušil ust. § 118b odst. 2 zákona o silničním provozu, dle kterého nesmí držitel řidičského oprávnění po dobu zadržení řidičského průkazu řídit motorové vozidlo. Porušení uvedené povinnosti má žalovaný za prokázané obsahem spisové dokumentace pořízené orgány policie, zejména oznámením přestupku, úředním záznamem a výpověďmi svědků, kteří shodně uvedli, že žalobce jel ve vozidle sám, přičemž měli vozidlo stále na očích. Tato výpověď není v rozporu s oznámením přestupku a s úředním záznamem PČR. Výpovědi nejsou ani ve vzájemném rozporu. Policisté na rozdíl od žalobce neměli na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonávali jen svoji služební povinnost. Dle žalobce nepostupoval správní orgán I. stupně v souladu s § 3 správního řádu a řídila osoba blízká. K tomu žalovaný uvedl, že dle **§ 3 správního řádu** *postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti*. Správní orgán I. stupně této své povinnosti dostál, neboť obsahem spisové dokumentace, zejména oznámením přestupku, úředním záznamem a výpověďmi svědků, bylo prokázano, že žalobce předmětného dne vozidlo řídil. Žalobce měl za to, že ho měl správní orgán vyzvat ke sdělení identifikačních údajů navržených svědků. K tomu žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně k tomuto kroku nepřistoupil, neboť navrhovaní svědci nebyli přítomni na místě kontroly, což je zřejmé z výpovědí zakročujících policistů. Výpovědi navržených svědků by se prokázala pouze skutečnost, že žalobce odjížděl z obce Vejprty s kolegou. Takováto informace je však pro dané řízení bezvýznamná, neboť k protiprávnímu jednání žalobce došlo v obci Ostrov. K odkazu žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. **7 As 102/2010** a k tvrzení, že výpovědi policistů nelze výpověďmi jiných svědků z řad civilních osob nadřazovat, žalovaný poukázal na **§ 52 věty druhé správního řádu**, podle něhož *není správní orgán návrhy účastníků vázán, vždy však provede takové důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci*. Důvody, které správní orgán I. stupně vedly k neprovedení výsledku navržených svědků, jsou zřejmé z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. V daném případě tedy proti sobě stály navzájem si odporující výpovědi, a to tvrzení žalobce, že vozidlo neřídil, přičemž tvrzení o neřízení vozidla neuváděl na místě samotné silniční kontroly, ale až následně při jednání před správním orgánem, a k tvrzení svědků zasahujících policistů, že žalobce vozidlo řídil. Hodnocení důkazu je věcí správního orgánu, je ovládáno zásadou volného uvážení a správní orgán hodnotí důkazy dle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny ve vzájemné souvislosti. Hodnocení důkazu je myšlenkovou úvahou, při které správní orgán přijímá jedno tvrzení a odmítá jiné, přičemž je povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, což také správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí učinil. Se závěry uvedenými v odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný ztotožnil.

Žaloba není důvodná.

Soud se nejprve zabýval žalobcem předloženým rozhodnutím o **zániku odpovědnosti** za přestupek, který vedl k zadržení řidičského průkazu. Soud k tomu uvádí, že k zániku odpovědnosti za přestupek, a tudíž i ke vrácení zadrženého řidičského průkazu, došlo až po podání žaloby, a jedná se tedy o zcela novou skutečnost, která se netýká skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí, z něhož soud vychází. V době, kdy nabylo právní moci rozhodnutí, které je touto žalobou napadené, zde existovalo pravomocné rozhodnutí o zadržení řidičského průkazu, které žalobci zabráňovalo řídit. Tato nová skutečnost proto nemůže mít na změnu rozhodnutí v této věci vliv.

Pokud jde o žalobní bod spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a v porušení **§ 3 správního řádu**, zejména v tvrzení, že žalobce nebyl osobou, která řídila motorové vozidlo, správní orgán se s touto námitkou podle názoru soudu dostatečně vypořádal, neboť je zřejmé, že provedl dostatečné množství důkazů, zejména se opřel o výpovědi policistů, kteří jednoznačně a souhlasně uvedli, že žalobce byl řidičem předmětného vozidla a nikdo jiný ve vozidle nebyl.

Ohledně neprovedení žalobcem navržených důkazů a tvrzeného porušení **§ 52 správního řádu**, podle názoru soudu správní orgány obou stupňů správně uváděly, že výslech navržených svědků nemohl osvětlit situaci při silniční kontrole, tedy vlastní okamžik spáchání přestupku, neboť žalobce tyto svědky sám navrhoval pouze ve vztahu k prokázání skutečnosti, že z Vejprt neodjížděl žalobce sám, nýbrž s kolegou. Na místě kontroly svědkové nebyli a osobu, která měla namísto žalobce řídit, žalobce odmítl označit. Neprovedení výslechu svědků tak považuje soud za správné.

K tvrzení žalobce, že nelze předjímat, k jakým okolnostem se svědci vyjádří, lze znovu poukázat na rozsudek NSS, který zmínil správní orgán I. stupeň ve svém rozhodnutí, jedná se o rozsudek **5 As 64/2011-66** ze dne 28. února 2013, podle něhož „*ustanovení § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu, a tedy i zásadu materiální pravdy a zásadu vyšetřovací v rámci správního řízení je třeba vykládat s ohledem na požadavek procesní ekonomie, přičemž řízení by mělo být vedeno co nejúčelněji, nejrychleji a nejlevněji. S tím úzce souvisí také potřeba brát ohled na znění citovaného § 3 správního řádu, dle kterého musí být zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V předmětné věci nemohli mít dle NSS stěžovatel ani správní orgán I. stupně důvodné pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu. Dokumenty Policie ČR nevykazovaly žádné rozpory. Žalobce správnost rozporoval v zásadě jen obecným argumentem, žádné konkrétní důvody pro nevěrohodnost netvrdil. S uvedeným souvisí také to, že i když je přestupkové řízení ovládáno zásadou materiální pravdy a zásadou vyšetřovací, nezabývá to účastníka řízení povinností označit důkazy na podporu svých tvrzení. Povinnost nelze vykládat v tom smyslu, že na účastníkovi řízení leží břemeno tvrzení a následně i důkazní břemeno ohledně zjišťovaných skutečností. Je však povinen prokázat, co sám tvrdí, pokud má správní orgán právě z jeho tvrzení vycházet.*“

Podle názoru soudu stejně jako v cit. kauze projednávané před NSS i v tomto případě žalobce neoznačil žádný relevantní důkaz, který by byl s to zpochybnit zjištěný skutkový stav, tedy okolnost, že žalobce byl na místě kontroly ztotožněn jako řidič. Žalobce sice navrhl provedení výslechu svědků, nicméně nikoli proto, že by tito svědci měli vyvrátit závěr správních orgánů o tom, že žalobce byl v místě kontroly zjištěn jako řidič. Tzn. že by mohli

označit onu blízkou osobu, která měla za žalobce řídit, a již sám žalobce odmítl jmenovat. V tomto směru má žalobce povinnost tvrzení ve smyslu § 50 správního řádu, již nedostal. Za těchto okolností nelze považovat za důvodné tvrzení, že nelze předjímat, k jakým okolnostem by se svědci vyjádřili.

Pokud jde o tvrzení o **odlišných výpovědích** policistů, správně uvedl žalovaný, že se jedná pouze o nepodstatné rozdíly v drobných okolnostech, které mohly být ovlivněny jednak dobou, která od spáchání přestupku uplynula, a jednak subjektivním pohledem každého z policistů. Rozdíl, zda policisté sledovali vozidlo ze vzdálenosti 5 metrů nebo 20 metrů, není natolik výrazný, aby mohl způsobit znevěrohodnění výpovědí ve vztahu k závěru o tom, že žalobce byl osobou, která přestupek spáchala. Totéž platí i o otázce, zda žalobce před přiznáním zadržení ŘP tvrdil, že ho zapomněl doma. Tvrzení žalobce o špatné viditelnosti bylo pak jednoznačně vyvráceno policisty, kteří si oba ve svých výpovědích byli jisti tím, že vozidlo žalobce po celou dobu mohli sledovat a po zastavení ztotožnili jako řidiče žalobce. Pokud jde o tvrzení žalobce, že nelze nadřazovat výpovědím jiných svědků výpovědi policistů, podle soudu k tomuto v daném případě nedošlo, neboť z výše uvedených důvodů nebyly provedeny výslechy žalobcem navržených svědků. Výpovědi policistů, jako jediných nezávislých a nestranných svědků, tedy v dané věci nebyly nijak zpochybněny.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O **náhradě nákladů** řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 29. září 2014

**Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně**

Za správnost vyhotovení: Bc. Michaela Karásková